

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΙΓΓΛΕΣΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ - ΡΑΦΑΗΛ
5^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
ΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «Η ΜΑΥΡΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι πέρα για πέρα αληθινή. Το Φεβρουάριο του 2001 το κρύο ήταν παγερό. Μια Παρασκευή απόγευμα που ο αγέρας φυσούσε μανιασμένα ένα μικρό σκυλάκι χτύπησε δειλά και φοβισμένα την πόρτα της τάξης που έκανε μάθημα η μητέρα μου. Τα σχολεία τότε λειτουργούσαν πρωί και απόγευμα. Τα παιδιά έκπληκτα άνοιξαν την πόρτα και είδαν μπροστά τους το μικρό ζώακι. Το μάθημα σταμάτησε και η υπόλοιπη ώρα αφιερώθηκε στον ξαφνικό επισκέπτη.

Με τη χαρτόκουτα του κυλικείου η μικρή σκυλίτσα μεταφέρθηκε από το σχολείο του Κορυδαλλού στο σπίτι μας. Η χαρά η δική μου και του μεγάλου αδερφού μου ήταν απεριγράπτη. Τη χαϊδεύαμε με τις ώρες. Το βράδυ η Μαρούλα – έτσι ονομάσαμε τη μικρή σκυλίτσα – έκλαιγε ασταμάτητα. Ο αδερφός μου τη καθυσύχασε κοιμίζοντας την στη μασχάλη του.

Τρεις τέσσερις μέρες μετά όταν τη πήγαμε στο γιατρό μάθαμε πως το σκυλάκι μας υποφέρει από τύφο. Ο τύφος είναι μια αρρώστια που προσβάλλει τα σκυλιά, αλλά δεν μεταδίδεται στους ανθρώπους. Ο γιατρός πρότεινε ευθανασία, η κατάσταση ήταν προχωρημένη. Ένας μικρός Γολγοθάς ξεκίνησε για τη μητέρα μου και για μένα που τότε πήγαινα στη δευτέρα δημοτικού. Πρωί απόγευμα πηγαίναμε στο γιατρό τη Μαρούλα για να της κάνει ένεση και ορό. Στο σπίτι φτιάξαμε ένα δωμάτιο, ειδικό για τη Μαρούλα. Αδειάσαμε τα έπιπλα, στρώσαμε κουβερτούλες, βάλαμε γύρω γύρω μαξιλάρια και περιποιούμασταν τη σκυλίτσα ταΐζοντας την μόνο με ρύζι και βραστό κοτόπουλο.

Μετά από τρεις μήνες η Μαρούλα που είχε γίνει τριών μηνών ήταν υγιέστατη. Το σκυλάκι σώθηκε και μπήκε για τα καλά στη ζωή της οικογένειας. Της αγοράσαμε σπιτάκι το στρώσαμε με μια φλοκάτη και την κατεβάσαμε στην αυλή.

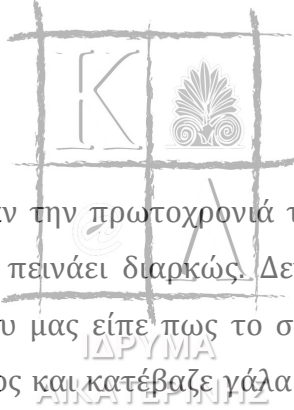
Το σκυλί ήταν κυνηγόσκυλο και δεν μπορούσε να ζήσει μέσα στο σπίτι. Ήθελε να έχει ελευθερία για να μπορεί να τρέχει από τη μεριά του κήπου στην άλλη.

Τα μικρά μου χρόνια, τα χρόνια του δημοτικού τα πέρασα με τη Μαυρούλα. Τις κρύες μέρες του χειμώνα την βάζαμε μέσα στο σπίτι και εκείνη καθόταν στην πολυθρόνα δίπλα από το τζάκι για να ζεσταθεί. Και εγώ άλλοτε τη χάιδευα, άλλοτε της πέταγα ένα μικρό μπαλάκι και άλλοτε ανέβαινα πάνω της κάνοντάς την αλογάκι. Δεν ήταν όμορφη η Μαυρούλα είχε όμως κάτι το ελκυστικό που σε έκανε να θέλεις να την έχεις διαρκώς στην αγκαλιά σου. Ο γιατρός μας είχε πει πως και τα σκυλιά έχουν χαρακτήρα και ότι αυτό το σκυλί ήταν ιδιαίτερα συναισθηματικό. Όλος της ο κόσμος ήμασταν εμείς. Με τα άλλα σκυλιά ήταν αντικοινωνική. Όσο δε για τις γάτες τις κυνηγούσε ακατάπαυστα.

Το 2003 η γιαγιά μου έπαθε εγκεφαλικό. Από τη μια στιγμή στην άλλη η γιαγιά που ήταν γερή και δυνατή μεταμορφώθηκε σε ένα πλάσμα που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Πάνω σε ένα κρεβάτι μας κοιτούσε χωρίς να μπορεί να μιλήσει να κινηθεί να αντιδράσει. Η ζωή της οικογένειας άλλαξε. Η μητέρα μέρα νύχτα την περιποιόταν χωρίς παράπονα και η Μαυρούλα όλα αυτά τα παρακολουθούσε με μια θλίψη ζωγραφισμένη στα όμορφα της μάτια. Πολλές φορές τη νύχτα ακούγαμε το κλάμα της...

Πέρασαν δυο χρόνια η γιαγιά συνήλθε κάπως και η χαρά ξαναγύρισε στο σπίτι μας. Και πάλι βόλτες με τη Μαυρούλα και πάλι αγκαλιές, και πάλι παιχνίδια. Τα καλοκαίρια την παίρναμε στο εξοχικό μας και περνάγαμε φανταστικά. Την αφήναμε να τρέχει ελεύθερη στα χωράφια και αυτή χαιρόταν την ελευθερία της. Κυνηγούσε πουλιά, τα έπιανε και όλο περηφάνια μας τα έφερνε. Πιστεύω πως αυτές ήταν και οι καλύτερες της μέρες.

Το σκυλί μεγάλωνε και μαζί του μεγάλωνα και εγώ. Κοντά στο σπίτι μας, στο παρακάτω δρόμο φτιάχτηκε ένα σχολείο. Κάθε πρωί απέξω από το σπίτι μας γινόταν πανηγύρι. Δεν υπήρχε παιδί που να μην παίξει με τη Μαυρούλα. Και αυτή ακούγοντας το όνομά της έτρεχε χαρούμενη κουνώντας την ουρά. Και εγώ το μικρό αφεντικό της καμάρωνα τη Μαυρούλα που είχε γίνει πια γνωστή σε όλη τη γειτονιά.

Τα προβλήματα άρχισαν την πρωτοχρονιά του 2007 όταν το σκυλάκι μας άρχισε να φουσκώνει και να πεινάει διαρκώς. Δεν βρήκαμε το γιατρό της και καλέσαμε μια άλλη γιατρό που μας είπε πως το σκυλί έπασχε από ψευδοκύηση, νόμιζε δηλαδή πως ήταν έγκυος και κατέβαζε γάλα στα στήθια του. Μας έδωσε να του δίνουμε και ένα φάρμακο λέγοντάς μας πως σε λίγες μέρες θα γίνει καλά. Μια μέρα γυρίζοντας από το σχολείο βλέπουμε το σκυλί να ψυχορραγεί. Καλούμε και πάλι τη γιατρό που χαμογελώντας μας είπε πως το σκυλί είναι έτοιμο να γεννήσει. Οι ώρες πέρασαν και το σκυλί πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Τα ξημερώματα καλέσαμε το δικό της γιατρό και μετά από ένα χειρουργείο που κράτησε τρεις ώρες η μικρή μας Μαυρούλα έφερε στον κόσμο τρία μικρά κουταβάκια που δυστυχώς όμως ήταν πεθαμένα. Το σκυλάκι μας σώθηκε στο παρά πέντε.

Από εκεί και έπειτα τίποτα δεν ήταν το ίδιο. Η Μαυρούλα πάθαινε κάτι σαν πανικό και ήθελε να φεύγει, να φεύγει μακριά μας. Τίποτα δεν την κρατούσε. Τέσσερις φορές προσπαθώντας να φύγει σφήνωσε το κεφαλάκι της στα κάγκελα της αυλής. Έτσι αναγκαστήκαμε να της ανοίξουμε την πόρτα για να μπορεί να πηγαίνει. Κάθε πρωί φεύγαμε εμείς για τις δουλειές, έφευγε και εκείνη, γυρίζαμε εμείς γύριζε και εκείνη. Αυτό όμως ήταν πολύ επικίνδυνο. Το σκυλί ήταν άμαθο, αθώο και αφελές. Δεν γνώριζε τίποτα για τις πονηριές του δρόμου. Τρεις φορές παραλίγο να την πατήσει αυτοκίνητο. Στεναχωριόμασταν όλοι και προπαντός εγώ. Έφευγα για το σχολείο και αγωνιούσα για τη μικρή μου σκυλίτσα.

Και το κακό δεν άργησε να γίνει. Λίγο πριν από το Πάσχα η Μαυρούλα έφυγε και δεν ξαναγύρισε ποτέ. Την ψάξαμε παντού, ρωτήσαμε τους πάντες, κανείς δεν ήξερε τίποτα. Άνοιξε η γη και την κατάπιε. Ξαφνικά ήρθε στη ζωή μας και ξαφνικά έφυγε...

Εφτά ολόκληρα χρόνια έζησα με τη Μαυρούλα. Μεγαλώσαμε μαζί. Εκείνη ήταν επτά χρονών και εγώ δεκατεσσάρων, μαθητής πια της Δευτέρας γυμνασίου. Μοιραστήκαμε χαρές και λύπες. Ο πόνος μου είναι μεγάλος,

Αγαπημένη μου Μαυρούλα αν έχεις πάει στον παράδεισο μαζί με τα άλλα σκυλιά παρακαλώ τον Θεό να μη σε δει μαύρη και σε παραπετάξει, γιατί εσύ για

μένα ήσουν το πιο όμορφο ζώακι που έκανε τις ώρες και τις μέρες μου πιο λευκές και από το χιόνι.

Με αγάπη σου αφιερώνω αυτό το διήγημα. Είναι το μόνο που μπορώ να κάνω πια για σένα.

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ